

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 965

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 noiembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI		
36.	— Hotărâre privind numirea unui membru al Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.....	2
37.	— Hotărâre privind numirea membrilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară.....	2–3
38.	— Hotărâre privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului.....	3
39.	— Hotărâre privind numirea directorului general al Agenției Naționale de Presă AGERPRES.....	3
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
881.	— Hotărâre pentru aprobarea bugetului rectificat de venituri și cheltuieli pe anul 2018 al Agenției Naționale pentru Locuințe, instituție publică aflată sub autoritatea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.....	4–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 18 din 1 octombrie 2018 (Completul competent să judece recursul în interesul legii).....	10–15

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****HOTĂRÂRE****privind numirea unui membru al Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității**

În temeiul prevederilor art. 17 alin. (3) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, cu modificările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Zamfirescu Dinu se numește membru al Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, la propunerea grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal din Camera Deputaților și Senat, pentru un mandat de 6 ani.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 14 noiembrie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
EUGEN NICOLICEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 14 noiembrie 2018.
Nr. 36.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****HOTĂRÂRE****privind numirea membrilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară**

Având în vedere audierea candidaților la funcțiile de membri executivi, respectiv membri neexecutivi ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, în conformitate cu prevederile legale și cu avizul favorabil al Comisiei pentru buget, finanțe și bănci și al Comisiei pentru politică economică, reformă și privatizare din Camera Deputaților, respectiv al Comisiei pentru buget, finanțe, activitate bancară și piața de capital și Comisiei economice, industriei și servicii din Senat,

în temeiul prevederilor art. 67 din Constituția României, republicată, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se numesc, pentru un mandat de 5 ani, începând cu data de 14 noiembrie 2018, 5 membri executivi, respectiv președintele, prim-vicepreședintele și 3 vicepreședinți, precum și 4 membri neexecutivi ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, persoanele prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat, în ședința comună din 14 noiembrie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
EUGEN NICOLICEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 14 noiembrie 2018.
Nr. 37.

**COMPONENȚA NOMINALĂ
a Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară**

1. Badea Leonardo — președinte — membru executiv	5. Armeanu Ștefan Daniel — vicepreședinte — membru executiv — sectorul sistemului de pensii private
2. Dascălu Elena Doina — prim-vicepreședinte — membru executiv	6. Birtalan Jozsef — membru neexecutiv
3. Bota Marius Sorin Ovidiu — vicepreședinte — membru executiv — sectorul instrumentelor și investițiilor financiare	7. Grădinescu Gabriel — membru neexecutiv
4. Roșu Cristian — vicepreședinte — membru executiv — sectorul asigurărilor-reasigurărilor	8. Socol Aura Gabriela — membru neexecutiv
	9. Wlassopol Ovidiu-Răzvan — membru neexecutiv

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind numirea unor membri ai Consiliului Național al Audiovizualului

În temeiul art. 11 din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se numesc membri ai Consiliului Național al Audiovizualului, începând cu data de 20 decembrie 2018, pentru un mandat de 6 ani, după cum urmează:

- domnul Bălașa Nicolaie Sorescu, membru titular, la propunerea Senatului;
- domnul Kocsis-Cristea Alexandru, membru titular, și doamna Dincă Oana Simona, membru supleant, la propunerea Senatului;
- doamna Orsolya Éva Borsos, membru titular, și doamna Szende Gábor-Száfta, membru supleant, la propunerea Senatului;

- doamna Gubernat Maria Monica, membru titular, la propunerea Camerei Deputaților;
- doamna Sorescu Ramona Elena, membru titular, la propunerea Camerei Deputaților;
- doamna Pocora Cristina-Ancuța, membru titular, și doamna Pop Alexandra Daria, membru supleant, la propunerea Președintelui României;
- domnul Popescu Răsvan, membru titular, la propunerea Guvernului.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 14 noiembrie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
EUGEN NICOLICEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 14 noiembrie 2018.
Nr. 38.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind numirea directorului general al Agenției Naționale de Presă AGERPRES

În temeiul art. 14 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2003 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Presă AGERPRES, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Claudia-Victoria Nicolae este numită în funcția de director general al Agenției Naționale de Presă AGERPRES, pentru un mandat de 5 ani.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 14 noiembrie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
EUGEN NICOLICEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 14 noiembrie 2018.
Nr. 39.

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru aprobarea bugetului rectificat de venituri și cheltuieli
pe anul 2018 al Agenției Naționale pentru Locuințe, instituție
publică aflată sub autoritatea Ministerului Dezvoltării
Regionale și Administrației Publice**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 17 alin. (3) din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul rectificat de venituri și cheltuieli pe anul 2018 al Agenției Naționale pentru Locuințe, instituție publică aflată sub autoritatea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, prevăzut în anexele nr. 1 și 2*), care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării
regionale și administrației publice,

Paul Stănescu

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

p. Ministrul muncii și justiției sociale,

Mergeani Nicea,

secretar de stat

București, 9 noiembrie 2018.

Nr. 881.

*) Anexele nr. 1 și 2 sunt reproduse în facsimil.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
 AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU LOCUINȚE

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
 pe anul 2018**

I. Credite de angajament (CA)

II. Credite bugetare (CB)

mii lei

Cod	Denumirea indicatorilor	CA/CB	BVC Rectificat 2018
1	2	3	4
	TOTAL VENITURI		147.612
	I. VENITURI CURENTE		15.429
	C. VENITURI NEFISCALE		15.429
	C1. VENITURI DIN PROPRIETATE		6.000
31.10	Venituri din dobânzi		6.000
31.10.03	Alte venituri din dobânzi		6.000
	C2. VÂNZĂRI DE BUNURI ȘI SERVICII		9.429
36.10	Diverse venituri		9.429
36.10.50	Alte venituri		9.429
	II. VENITURI DIN CAPITAL		58.983
39.10	Venituri din valorificarea unor bunuri		58.983
39.10.01	Venituri din valorificarea unor bunuri ale instituțiilor publice		58.983
	IV. SUBVENȚII		73.200
42.10	Subvenții de la bugetul de stat		73.200
42.10.56	Subvenții pentru construcția de locuințe prin ANL		73.200
	din care: Sume de la bugetul de stat - reprezentând cota de 5%		2.929
	TOTAL CHELTUIELI	I	652.352
		II	150.901
70.10	Capitolul LOCUINȚE, SERVICII ȘI DEZVOLTARE PUBLICĂ	I	652.352
		II	150.901
01	CHELTUIELI CURENTE	I	319.468
		II	56.952
10	TITLUL I CHELTUIELI DE PERSONAL	I	11.809
		II	11.809
10.01	Cheltuieli salariale în bani	I	11.188
		II	11.188
10.01.01	Salarii de bază	I	11.000
		II	11.000

10.01.12	Indemnizații plătite unor persoane din afara unității	I	183
		II	183
10.01.13	Indemnizații de delegare	I	5
		II	5
10.02	Cheltuieli salariale în natură	I	232
		II	232
10.02.06	Vouchere de vacanță	I	232
		II	232
10.03	Contribuții	I	389
		II	389
10.03.01	Contribuții de asigurări sociale de stat	I	95
		II	95
10.03.02	Contribuții de asigurări de șomaj	I	3
		II	3
10.03.03	Contribuții de asigurări sociale de sănătate	I	32
		II	32
10.03.04	Contribuții de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale	I	1
		II	1
10.03.06	Contribuții pentru concedii și indemnizații	I	6
		II	6
10.03.07	Contributie asiguratorie pentru munca	I	252
		II	252
20	TITLUL II BUNURI ȘI SERVICII	I	1.580
		II	1.580
20.01	Bunuri și servicii	I	1.194
		II	1.194
20.01.01	Furnituri birou	I	40
		II	40
20.01.02	Materiale pentru curățenie	I	1
		II	1
20.01.03	Încălzit, iluminat și forță motrică	I	300
		II	300
20.01.04	Apă, canal și salubritate	I	33
		II	33
20.01.05	Carburanți și lubrifianți	I	135
		II	135
20.01.06	Piese de schimb	I	10
		II	10
20.01.07	Transport	I	1
		II	1
20.01.08	Poștă, telecomunicații, radio, tv, internet	I	135
		II	135

20.01.09	Materiale și prestări de servicii cu caracter funcțional	I	133
		II	133
20.01.30	Alte bunuri și servicii pentru întreținere și funcționare	I	406
		II	406
20.02	Reparații curente	I	59
		II	59
20.04	Medicamente si materiale sanitare	I	0
		II	0
20.04.02	Materiale sanitare	I	0
		II	0
20.05	Bunuri de natura obiectelor de inventar	I	5
		II	5
20.05.01	Uniforme și echipament	I	0
		II	0
20.05.30	Alte obiecte de inventar	I	5
		II	5
20.06	Deplasări, detașări, transferări	I	74
		II	74
20.06.01	Deplasări interne, detașări, transferări	I	74
		II	74
20.06.02	Deplasări în străinătate	I	0
		II	0
20.12	Consultanță și expertiză	I	28
		II	28
20.13	Pregătire profesională	I	5
		II	5
20.24	Comisioane și alte costuri aferente împrumuturilor	I	4
		II	4
20.24.02	Comisioane și alte costuri aferente împrumuturilor interne	I	4
		II	4
20.30	Alte cheltuieli	I	211
		II	211
20.30.01	Reclama si publicitate	I	6
		II	6
20.30.02	Protocol și reprezentare	I	5
		II	5
20.30.04	Chirii	I	6
		II	6
20.30.30	Alte cheltuieli cu bunuri și servicii	I	194
		II	194
59	TITLU XI - ALTE CHELTUIEI	I	3.618
		II	3.618

59.17	Despagubiri civile	I	3.500
		II	3.500
59.40	Sume aferente persoanelor cu handicap neincadrate	I	118
		II	118
	TITLUL XII -CHELTUIELI AFERENTE PROGRAMELOR CU FINANTARE RAMBURSABILA	I	302.461
		II	39.945
65.01	Cheltuieli aferente programelor cu finantare rambursabila	I	302.461
		II	39.945
	- Constructii locuinte tineri prin ANL	I	302.461
		II	39.945
70	CHELTUIELI DE CAPITAL	I	332.884
		II	93.949
71	TITLUL XIII ACTIVE NEFINANCIARE	I	332.884
		II	93.949
71.01	Active fixe	I	332.884
		II	93.949
71.01.01	Constructii	I	332.365
		II	93.430
71.01.02	Maşini,echipamente şi mijloace de transport	I	295
		II	295
71.01.03	Mobilier, aparatura birotica si alte active corporale	I	24
		II	24
71.01.30	Alte active fixe	I	200
		II	200
70.10.03	Locuinte	I	652.352
		II	134.551
70.10.03.01	Dezvoltarea sistemului de locuinte	I	634.826
		II	117.025
70.10.03.30	Alte cheltuieli in domeniul locuintelor	I	17.526
		II	17.526
	EXCEDENT/DEFICIT ANUL CURENT		-3.289
	EXCEDENT/DEFICIT ANII PRECEDENŢI		141.679

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
 AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU LOCUINȚE

S U M E
alocate de la bugetul de stat pentru programe de construcții de locuințe
2018

I. Credite de angajament (CA)

II. Credite bugetare (CB)

mii lei			
Cod	Denumirea indicatorilor	CA/CB	BVC rectificat 2018
1	2	3	4
	TOTAL VENITURI		73.200
	IV. SUBVENȚII		73.200
42.10	Subvenții de la bugetul de stat		73.200
42.10.56	Subvenții pentru construcția de locuințe prin ANL		73.200
	din care: Sume de la bugetul de stat - reprezentând cota de 5%		2.929
	TOTAL CHELTUIELI	I	576.716
		II	73.200
70.10	Capitolul LOCUINȚE, SERVICII ȘI DEZVOLTARE PUBLICĂ	I	576.716
		II	73.200
01	CHELTUIELI CURENTE	I	281.516
		II	30.000
65	TITLUL XII -CHELTUIELI AFERENTE PROGRAMELOR CU FINANTARE RAMBURSABILA	I	281.516
		II	30.000
65.01	Cheltuieli aferente programelor cu finantare rambursabila	I	281.516
		II	30.000
70	CHELTUIELI DE CAPITAL	I	295.200
		II	43.200
71	TITLUL XIII ACTIVE NEFINANCIARE	I	295.200
		II	43.200
71.01	Active fixe	I	295.200
		II	43.200
71.01.01	Construcții	I	295.200
		II	43.200

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 18

din 1 octombrie 2018

Dosar nr. 1.778/1/2018

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Sorina Popescu	— președintele delegat al Secției penale
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Paula C. Pantea	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminiță	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Rodica Florica Voicu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andrei Claudiu Rus	— judecător la Secția penală
Oana Burnel	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 1.778/1/2018 este constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 27² alin. (2) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Constantin.

La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj vizând *stabilirea competenței materiale de soluționare a recursurilor declarate ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 a Curții Constituționale, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017* (în continuare, *Decizia nr. 369 din 30 mai 2017*), *împotriva hotărârilor pronunțate în apel de către tribunale, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv*.

Magistratul-asistent referă cu privire la obiectul recursului în interesul legii, precum și cu privire la faptul că la dosar au fost depuse hotărâri definitive contradictorii pronunțate de instanțele judecătorești, raportul întocmit de judecătoria-raportori și punctul de vedere al procurorului general.

Doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, acordă cuvântul doamnei procuror Antonia Constantin asupra recursului în interesul legii.

Doamna procuror Antonia Constantin arată că punctul de vedere formulat de procurorul general a avut în vedere comunicatul Curții Constituționale cu privire la pronunțarea Deciziei nr. 454 din 4 iulie 2018*, la acel moment nepublicată în Monitorul Oficial al României. Din această perspectivă a apreciat că, dată fiind practica unitară a secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, concretizată în hotărâri de stabilire a competenței de soluționare a recursurilor în favoarea curților de apel, ce au caracter obligatoriu, unificarea jurisprudenței s-a realizat deja, astfel încât o nouă intervenție în această problemă de drept, prin pronunțarea unei decizii în interesul legii, cu aceleași efecte obligatorii pe care le au hotărârile de stabilire a competenței pronunțate de instanța supremă, devine redundantă.

În ambele orientări jurisprudențiale identificate de titularul sesizării se reclamă lipsa unei reglementări exprese cu privire la atribuirea competenței fie curților de apel, fie Înaltei Curți de Casație și Justiție, adică existența unei lacune legislative. Potrivit considerentelor Deciziei nr. 22 din 17 octombrie 2011 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 813 din 17 noiembrie 2011, scopul recursului în interesul legii nu este acela ca instanța supremă să se substituie legiuitorului, creând norme de drept.

* Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018.

Pentru toate aceste considerente solicită respingerea, ca inadmisibil, a recursului în interesul legii promovat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj.

Doamna judecătoarea Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

1. La data de 29 mai 2018, Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu soluționarea recursului în interesul legii privind problema de drept enunțată anterior.

2. Recursul în interesul legii a fost înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 2 iulie 2018, formându-se Dosarul nr. 1.778/1/2018, cu termen de soluționare la 1 octombrie 2018.

II. Obiectul recursului în interesul legii

3. Din cuprinsul cererii de declanșare a acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, formulată potrivit prevederilor art. 514 din Codul de procedură civilă de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj, rezultă că în practica instanțelor de judecată nu ar exista un punct de vedere unitar cu privire la problema de drept în discuție, unele instanțe apreciind că judecarea acestor recursuri este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, în timp ce altele au reținut că sunt competente curțile de apel.

III. Prevederile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție este chemată să interpreteze, în vederea aplicării unitare, următoarele prevederi legale:

4. Codul de procedură civilă

Art. 94. — „Judecătorii judecă:

1. în primă instanță, următoarele cereri al căror obiect este evaluabil sau, după caz, neevaluabil în bani: (...)

k) orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști; (...)

Art. 96. — „Curțile de apel judecă: (...) 2. ca instanțe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în primă instanță; 3. ca instanțe de recurs, în cazurile anume prevăzute de lege; 4. orice alte cereri date prin lege în competența lor.”

Art. 97. — „Înalta Curte de Casație și Justiție judecă: 1. recursurile declarate împotriva hotărârilor curților de apel, precum și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege; (...) 4. orice alte cereri date prin lege în competența sa.”

Art. 466. — „(1) Hotărârile pronunțate în primă instanță pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede în mod expres altfel. (...)”

Art. 483. — „(1) Hotărârile date în apel, cele date, potrivit legii, fără drept de apel, precum și alte hotărâri în cazurile expres prevăzute de lege sunt supuse recursului.

(2) Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—j), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv. De asemenea, nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.

(3) Recursul urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.

(4) În cazurile anume prevăzute de lege, recursul se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată. Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.”

5. *Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare (în continuare Legea nr. 2/2013)*

Art. XVIII. — „(1) Dispozițiile art. 483 alin. (2) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2019.

(2) În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2016 nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”

IV. Examenul jurisprudențial

6. Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj a constatat existența practicii neunitare în privința problemei de drept ce face obiectul sesizării cu recurs în interesul legii.

7. Astfel, din jurisprudența transmisă de curțile de apel rezultă existența a două orientări, după cum urmează:

a) **competența materială** de soluționare a recursurilor declarate, ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017, împotriva hotărârilor pronunțate în apel de către tribunale, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, **aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție**.

În susținerea acestei orientări au fost evocate hotărâri judecătorești pronunțate de curțile de apel Cluj, Alba Iulia, Bacău, București, Craiova, Constanța, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Suceava, Târgu Mureș, Timișoara.

În esență, argumentele în favoarea acestei orientări sunt următoarele:

1) în concepția Codului de procedură civilă, astfel cum aceasta rezultă din prevederile art. 483 alin. (3) și (4), Înalta Curte de Casație și Justiție este instanța de drept comun în soluționarea recursurilor, curțile de apel având competența să soluționeze recursurile numai în situațiile expres și limitativ prevăzute de lege;

2) această teză este confirmată de Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, în ale cărei considerente, la paragraful 26, se subliniază că: „în viziunea actualului Cod de procedură civilă, recursul urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu excepțiile prevăzute de lege, examinarea conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile. Astfel, competența de soluționare a recursului aparține, cu excepțiile prevăzute de lege, Înaltei Curți de Casație și Justiție, deoarece rolul acesteia, ca instanță de casație, este acela de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, rol consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituție.”

b) **într-o altă orientare, competența materială** de soluționare a recursurilor declarate ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017, împotriva hotărârilor pronunțate în apel de către tribunale, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, **aparține curților de apel**.

În acest sens au fost pronunțate hotărâri judecătorești de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă și Secția II-a civilă, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel București.

Din informațiile transmise de curțile de apel a rezultat că, ulterior pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unor hotărâri de declinare a competenței în dosarele anterior transmise acesteia spre competență soluționare, practica unor instanțe s-a schimbat, în sensul soluționării acestor recursuri pe fond.

Astfel, asemenea hotărâri s-au pronunțat de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă, Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă. Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a dispus înaintarea de către tribunalele arondate și înregistrarea dosarelor având ca obiect recursuri ce intră sub incidența Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017. La Curtea de Apel Craiova, prin referatul președintelui Secției I civile din data de 11 iunie 2018, s-a arătat că, începând cu anul 2018, ca urmare a stabilirii unei practici unitare la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție în ceea ce privește problema de drept respectivă, judecătorii secției păstrează spre soluționare aceste cauze. În același sens, printr-o decizie a Secției a II-a civile, recursul declarat în cauză a fost respins ca inadmisibil.

În esență, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, în considerentele hotărârilor prin care a declinat competența de soluționare a recursurilor menționate, că în absența unei norme privind competența de atribuțiune pentru soluționarea recursurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate în apel de către tribunale și neputând fi identificată vreo uzanță în acest sens, se impune recurgerea la analogie și identificarea instanței competente în cauză „*în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare.*” În acest context sunt relevante prevederile art. 483 alin. (4) prima teză din Codul de procedură civilă, conform căroră „*în cazurile anume prevăzute de lege, recursul se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată (...).*” Cu titlu de exemplu a fost evocată Decizia nr. 160 din 23 ianuarie 2018 a Secției I civile a instanței supreme.

S-a mai reținut și că dispozițiile art. 97 pct. 1 din Codul de procedură civilă au atribuit Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca regulă, competența materială de soluționare a recursurilor declarate împotriva hotărârilor curților de apel și, numai prin excepție, competența de soluționare a recursurilor împotriva altor hotărâri. Astfel formulată, norma în discuție nu consacră plenitudinea de competență a Înaltei Curți de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor. Ca atare, potrivit dispoziției procedurale arătate, pentru a fi competentă instanța supremă în soluționarea recursului, este necesar să existe o hotărâre a curții de apel sau o prevedere expresă a legii în privința altor hotărâri (deciziile nr. 701 din 7 martie 2018 și nr. 1.863 din 22 noiembrie 2017 ale Secției I civile).

V. Jurisprudența Curții Constituționale

8. Pronunțându-se asupra constituționalității dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 și a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că sintagma „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, este neconstituțională.

9. Analizând dispozițiile legale criticate, Curtea a reținut că în actuala reglementare „o hotărâre judecătorească referitoare la cereri evaluabile în bani pronunțată de o judecătorie, în prima instanță, nu va putea fi supusă recursului în nicio situație” (paragraful 23). Constatând că recursul este o cale de atac extraordinară, iar nu o cale de atac excepțională, Curtea a afirmat că și „căile extraordinare de atac trebuie să fie accesibile cetățeanului, iar limitările accesului la acestea trebuie să rezulte în mod explicit nu numai din natura acestora, precum și din motivele pentru care pot fi formulate” (paragraful 27).

„Din moment ce legiuitorul a reglementat calea de atac a recursului, acesta trebuie să asigure egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea acestei căi de atac, chiar dacă este una extraordinară. Legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, însă acest tratament juridic diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice în mod obiectiv și rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție. În consecință, legiuitorul nu are îndreptățirea constituțională de a bloca, în funcție de valoarea pretenției deduse judecătii, accesul la calea de atac a recursului, deoarece pune *ab initio* cetățenii într-o situație diferită, fără a avea o justificare obiectivă și rezonabilă.” (paragraful 28).

VI. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Cluj

10. Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj nu și-a exprimat opinia asupra problemei de drept ce face obiectul recursului în interesul legii de față.

VII. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

11. Rezumând orientările jurisprudențiale, astfel cum au fost expuse de autorul sesizării, procurorul general a apreciat că problematica recursului în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj nu este aptă a fi soluționată printr-o decizie în interesul legii, cu atât mai mult cu cât unificarea jurisprudenței s-a realizat prin decizii de stabilire a competenței pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, obligatorii pentru instanțele de trimitere, iar modificările legislative preconizate au preluat această orientare.

12. În susținerea acestui punct de vedere, procurorul general a analizat premisele problemei de drept din perspectiva modificărilor legislative intervenite în materia recursului și a consecințelor Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017. De asemenea, a invocat Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 17 iulie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu privire la efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017.

13. Verificând soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești, procurorul general a observat că divergența de jurisprudență nu este una profundă și persistentă în timp, că practica s-a unificat ca efect al deciziilor cu caracter obligatoriu prin care, în mod unitar, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă și Secția a II-a civilă au stabilit competența în favoarea curților de apel. De aceea, o nouă intervenție în această problemă de drept, prin pronunțarea unei decizii în interesul legii, cu aceleași efecte obligatorii pe care le au deja hotărârile de stabilire a competenței pronunțate de instanța supremă, ar fi redundantă, de vreme ce scopul urmărit — unificarea jurisprudenței — a fost deja atins.

VIII. Opinia judecătorilor-raportori

14. Judecătorii-raportori au opinat, în principal, că recursul în interesul legii nu este admisibil, dat fiind faptul că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție s-a mai pronunțat, prin decizii constante, de-a lungul unei îndelungate perioade de timp, asigurând coerența practicii judiciare, pe care instanțele inferioare o cunosc și pe care trebuie să o respecte, astfel încât scopul urmărit de autorul sesizării — de unificare a practicii — a fost atins.

15. Asupra fondului sesizării au apreciat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 96 pct. 3, art. 97 pct. 1 și art. 483 din Codul de procedură civilă, competența de soluționare a recursurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate în apel de către tribunale, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, ca urmare a pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, revine curților de apel.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

16. Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

Asupra admisibilității recursului în interesul legii

17. Potrivit dispozițiilor art. 515 din Codul de procedură civilă: „Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.”

18. Din cuprinsul textului de lege citat rezultă următoarele condiții care trebuie îndeplinite pentru ca recursul în interesul legii să fie admisibil: sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept; această problemă de drept să fi fost dezlegată diferit de instanțele judecătorești; dovada soluționării diferite să se facă prin hotărâri judecătorești definitive, iar hotărârile judecătorești să fie anexate cererii.

19. Primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite întrucât în practica instanțelor judecătorești nu există un punct de vedere unitar cu privire la competența materială de soluționare a recursurilor declarate, ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017, împotriva hotărârilor pronunțate în apel de către tribunale, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, unele instanțe apreciind că judecarea acestor recursuri este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, în timp ce altele au reținut că sunt competente curțile de apel.

20. Se apreciază că este îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate, prevăzută de art. 515 din Codul de procedură civilă, care impune ca dovada soluționării diferite a problemei de drept care face obiectul sesizării să se facă prin hotărâri definitive.

21. În acest sens se constată că titularul sesizării — Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj —, având legitimare procesuală activă în temeiul art. 514 din Codul de procedură civilă, a atașat actului de sesizare hotărâri judecătorești cuprinzând soluțiile jurisprudențiale neunitare, pronunțate în cuprinsul unor hotărâri, fie de declinare a competenței de soluționare a recursului în favoarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, fie de soluționare a recursului de către curțile de apel. Anexele ce însoțesc actul de sesizare fac dovada îndeplinirii condiției formale ca hotărârile judecătorești să fie anexate cererii.

22. Prin urmare, recursul în interesul legii este admisibil.

Asupra problemei de drept:

23. Potrivit art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, „nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în (...) cereri evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv (...)”.

Legea nr. 2/2013 a cuprins o dispoziție tranzitorie, care a mărit nivelul pragului valoric evocat mai sus, de la 500.000 lei la 1.000.000 lei, în art. XVIII alin. (2), iar prin acte normative succesive¹ s-a stabilit ca această dispoziție să se aplice în procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a legii și până la 31 decembrie 2018 inclusiv.

24. O primă concluzie care se desprinde din cele prezentate anterior este că, în concepția legiuitorului, noul Cod de procedură civilă nu a prevăzut calea extraordinară de atac a recursului împotriva hotărârilor pronunțate în cereri evaluabile în bani, în valoare de până la 1.000.000 lei.

În primă instanță, competența de soluționare a unor asemenea litigii a fost partajată între judecătorii și tribunale, în funcție de criteriul valoric, după cum rezultă din analiza art. 94 pct. 1 lit. k) și art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă. Astfel, judecătorii soluționează, în primă instanță, cererile evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, iar tribunalele pe cele a căror valoare depășește acest nivel.

Hotărârile astfel pronunțate de către judecătorii au fost supuse apelului la tribunal și, întrucât noul Cod de procedură civilă nu a deschis calea de atac a recursului împotriva deciziilor date de tribunal în apel, nu a fost stabilită nicio normă de competență care să determine instanța căreia i-ar reveni spre soluționare judecarea recursurilor împotriva deciziilor pronunțate de tribunale în asemenea condiții.

25. Calea de atac a recursului a fost recunoscută ca efect al pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017, prin care s-a constatat că sintagma „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, este neconstituțională.

26. Se cuvine subliniat că, ulterior pronunțării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 de către Curtea Constituțională, ar fi fost util ca legiuitorul, dând eficiență dispozițiilor art. 147 alin. (1) din Constituție și art. 31 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să stabilească instanța căreia urma să îi revină competența de a soluționa recursurile declarate împotriva deciziilor pronunțate de tribunale în soluționarea apelurilor promovate împotriva hotărârilor judecătorilor, în cererile evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv.

Un atare deziderat nu a fost atins însă, așa încât, în prezent, există un *vid legislativ* în ceea ce privește competența materială în soluționarea recursurilor împotriva hotărârilor pronunțate în apel în cereri evaluabile în bani cu o valoare de până la 200.000 lei inclusiv.

27. În scopul punerii în acord a prevederilor Codului de procedură civilă cu Decizia nr. 369 din 30 mai 2017 a Curții Constituționale, la art. I pct. 11 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, adoptată la 6 iunie 2018 de Camera Deputaților — cameră decizională (PL-X nr. 346/2018), se prevede modificarea art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă în sensul stabilirii competenței curților de apel de a soluționa recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel, iar la art. I pct. 49 se prevede modificarea art. 483 alin. (2)—(4) din Codul de procedură civilă, în sensul că „recursul urmărește să supună instanței competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile” și această cale extraordinară de atac „se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată”.

Acest act normativ nu a intrat în vigoare, întrucât prin Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate invocată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite și a constatat că sunt neconstituționale prevederile art. III pct. 3 [cu referire la art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013] și pct. 4 (cu referire la art. XVIII¹ din Legea nr. 2/2013) din legea ce a făcut obiectului controlului „a priori”.

În considerentele acestei decizii, Curtea Constituțională a apreciat, între altele, că dispozițiile legale criticate omit să reglementeze competența de judecată a recursurilor formulate împotriva deciziilor pronunțate după 20 iulie 2017, data publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 și până la data intrării în vigoare a acestei legi (paragraful 67).

28. Așadar, „de lege lata”, nu există nicio normă care să justifice competența Înaltei Curți de Casație și Justiție în

¹ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2015 pentru prorogarea unor termene prevăzute de Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 24 decembrie 2015, aprobată prin Legea nr. 117/2016; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2016 pentru prorogarea unor termene, precum și pentru instituirea unor măsuri necesare pregătirii punerii în aplicare a unor dispoziții din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.009 din 15 decembrie 2016.

soluționarea recursurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate în apel de către tribunale, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv.

29. Analiza care va fi expusă în continuare relevă că textele de lege în vigoare exclud, în realitate, competența instanței supreme de a judeca aceste recursuri.

Potrivit dispozițiilor art. 97 pct. 1 din Codul de procedură civilă, „Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursurile declarate împotriva hotărârilor curților de apel, precum și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege”.

Așadar, prima teză a acestui text a atribuit instanței supreme competența de soluționare a recursurilor declarate împotriva hotărârilor curților de apel.

Prin urmare, textul art. 97 pct. 1 din Codul de procedură civilă nu consacră exclusivitatea de competență a Înaltei Curți de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor, indiferent de instanța ce a pronunțat hotărârea supusă recursului.

Dimpotrivă, legea a limitat competența instanței supreme în soluționarea recursurilor îndreptate împotriva altor hotărâri decât cele ale curților de apel la cazurile de atribuire expresă a competenței. Printre acestea din urmă nu se poate identifica o prevedere expresă în sensul că Înalta Curte de Casație și Justiție ar judeca și recursurile împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale, în apel.

O asemenea formulare de principiu nu se regăsește în conținutul art. 97 pct. 1 din Codul de procedură civilă, cum s-a procedat în cazul art. 95 pct. 1 din cod, în cazul competenței tribunalului pentru judecata în primă instanță, ceea ce relevă că legiuitorul a optat pentru o soluție legislativă diferită.

A doua teză a art. 97 pct. 1 din Codul de procedură civilă se referă la alte hotărâri, cum sunt cele ale Consiliului Superior al Magistraturii, ale Biroului Electoral Central, ale secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție (cu titlu de exemplu, în caz de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale sau de soluționare a unor cereri de revizuire pentru contrarietate de hotărâri), în care Înaltei Curți de Casație și Justiție îi revine competența de a soluționa recursuri, constituită fie în complet al unei secții, fie în Completul de 5 Judecători.

Desigur că, potrivit art. 483 alin. (3) din Codul de procedură civilă, „recursul urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile”, dar înțelesul acestor dispoziții trebuie să reiasă din decelarea intenției legiuitorului, care constă doar în explicitarea scopului recursului. De altfel, același scop îl urmărește și recursul soluționat de tribunale sau de curți de apel, astfel cum se prevede în art. 483 alin. (4) teza finală din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător”.

Nici prevederile art. 483 alin. (3) din Codul de procedură civilă nu conțin o formulare de principiu în sensul că Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează toate recursurile care nu sunt date în mod expres în competența altor instanțe, formulare ce s-ar fi impus dacă legiuitorul ar fi intenționat consacrarea instanței supreme ca instanță de drept comun pentru soluționarea recursurilor.

În considerarea argumentelor expuse mai sus, *Înalta Curte de Casație și Justiție nu este instanță de drept comun* pentru soluționarea oricărui recurs pentru care nu este prevăzută competența altei instanțe, pentru că o asemenea abordare ar echivala cu instituirea unei reguli noi de competență, prin adăugare la lege.

Or, potrivit art. 122 din Codul de procedură civilă, „reguli noi de competență pot fi stabilite numai prin modificarea normelor prezentului cod”.

30. Este adevărat că în Tezele prealabile ale proiectului Codului de procedură civilă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.527/2007, s-a arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție ar fi instanță de recurs de drept comun, îndeplinindu-și astfel rolul

constituțional de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii la nivel național, iar numai ca excepție recursul ar fi judecat de instanța ierarhic superioară.

Această viziune pare a fi preluată și în considerentele Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 a Curții Constituționale (paragrafele 26 și 31).

31. Argumentele de interpretare teleologică referitoare la concepția noului Cod de procedură civilă cu privire la obiectul, scopul recursului și instanța competentă să soluționeze această cale extraordinară de atac nu sunt aplicabile în cazul cererilor evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv.

Pentru a ajunge la această concluzie trebuie acceptată premisa conform căreia, în linia de gândire la care s-a făcut referire în precedent, concepția noului Cod de procedură civilă a fost una unitară, în sensul că rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, ca instanță de recurs de drept comun, a fost dublat de caracterul de cale extraordinară de atac exercitată esențialmente doar în cazuri excepționale. Au fost astfel prevăzute expres hotărârile care pot fi atacate cu recurs și cele care nu pot face obiectul acestei căi de atac, legiuitorul recunoscând faptul că numai printr-o limitare substanțială a hotărârilor ce pot face obiectul recursului s-ar putea realiza în mod practic dezideratul unificării jurisprudenței prin decizii de speță ale instanței supreme.

Or, în condițiile în care prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017 a fost lărgită substanțial sfera hotărârilor supuse recursului, *rațiunea inițială a legii nu mai subsistă, fiind rupt echilibrul unei asemenea soluții normative*.

32. În ceea ce privește efectele acestei decizii a Curții Constituționale trebuie stabilit dacă, din considerentele sale, se desprinde concluzia că Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel, în litigiile vizând cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv.

În jurisprudența instanței supreme² s-a statuat, sub aspectul obligativității considerentelor deciziei Curții Constituționale asupra dezlegărilor pe care urma să le dea instanța supremă, că „interpretarea și aplicarea legii constituie atributul exclusiv al instanțelor de judecată, iar unificarea jurisprudenței este atributul exclusiv al Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum reiese din prevederile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție” și că „verificarea pe care Curtea Constituțională a făcut-o (...) nu privește propriu-zis modul de interpretare și de aplicare a legii, ci numai înțelesul său contrar Constituției, întrucât art. 146 lit. d) din Constituție stabilește în competența Curții Constituționale numai atribuția de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate, privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești. Altfel spus, Curtea Constituțională are competența exclusivă să verifice dacă excepțiile de neconstituționalitate privitoare la legi și ordonanțe, ridicate în fața instanțelor judecătorești, sunt întemeiate sau nu”. S-a reținut, totodată, că „Potrivit art. 517 alin. (4), art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă și art. 11 alin. (3) al Legii nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, deciziile Curții Constituționale și cele ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia unificării jurisprudenței, pe calea pronunțării unei hotărâri prealabile sau a unui recurs în interesul legii, sunt acte jurisdicționale cu forță obligatorie, atât în ceea ce privește considerentele, cât și dispozitivul, însă această caracteristică se circumscrie doar considerentelor decisive, care fundamentează și explică soluția adoptată în limitele atribuțiilor recunoscute prin legea fundamentală Înaltei Curți de Casație și Justiție și Curții Constituționale”.

Obiectul controlului de constituționalitate a fost reprezentat doar de dispoziția legală constatată ca fiind contrară Constituției, motiv pentru care conformitatea cu legea fundamentală a fost evaluată în contextul absenței accesului la recurs în litigiile vizând cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv, altele decât litigiile după materie, indicate în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013.

² A se vedea deciziile Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 34 din 15 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 11 octombrie 2017; nr. 77 din 6 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 10 ianuarie 2018.

Curtea Constituțională a constatat că prin impunerea unui prag valoric al cererii pentru accesul la calea de atac a recursului legiuitorul nu asigură egalitatea juridică a cetățenilor în accesul la această cale extraordinară de atac, parte componentă a dreptului la un proces echitabil, norma contravenind dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție (paragraful 29 din decizie).

Din considerentele deciziei menționate nu rezultă că accesul nediscriminatoriu la calea de atac, ce intră în conținutul dreptului la un proces echitabil, include imperativ accesul la un recurs soluționat de către Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că dispozițiile art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție ar fi încălcate în măsura în care Înalta Curte de Casație și Justiție nu soluționează recursurile în toate litigiile vizând cereri evaluabile în bani.

În viziunea Curții Constituționale, conformitatea cu Constituția este asigurată prin simpla recunoaștere a dreptului la recurs în aceste litigii, indiferent de valoarea obiectului cererii și nu prin accesul la o anumită instanță.

În absența unor considerente în sens contrar, nu se poate deduce din decizia Curții Constituționale o statuare asupra încălcării dreptului la un proces echitabil prin absența accesului la recurs la instanța supremă, cu atât mai mult cu cât, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut în mod constant că accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege³.

Considerentele referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție privind rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție în unificarea jurisprudenței (paragrafele 30 și 31 din decizie) vizează exclusiv „cazul recursurilor ce intră în competența de soluționare a Înaltei Curți de Casație și Justiție”, ceea ce înseamnă că s-a acceptat premisa că nu toate recursurile intră „de plano” în competența de soluționare a instanței supreme.

Așadar, în stabilirea competenței „ratione materiae” de soluționare a recursurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel, în litigiile vizând cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, nu se poate concluziona că această competență revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017.

33. Pe de altă parte, nici dispozițiile art. 96 pct. 3, nici cele ale art. 483 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu prevăd, în mod expres, competența curților de apel în soluționarea recursurilor

34. Pentru toate aceste considerente,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 96 pct. 3, art. 97 pct. 1 și art. 483 din Codul de procedură civilă, competența de soluționare a recursurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate în apel de către tribunale, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 a Curții Constituționale, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, revine curților de apel.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 1 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

³ A se vedea, spre exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 292 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 3.08.2017.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

